

Tjockare är Loket

På taket. Där nere en bakgård i de fattigas kvarter. Vinden suckar och viner över takåsen. Nyköpt vin i gröna flaskor. Ångesten kommer i form av en färgglad fyrfärgsbroschyr. Bakom våra ryggar, på den mörka asfalten har en människa, ännu fast i barndomen, skrivit med stora vita bokstäver: Magnus Lefvert.

Ett rebellhjärta slumrar i min väns bröst. Vi dricker under tystnad. Citysmetens luddiga ljud och flimmersjuka neonljus har fått en ny mening. Vinet vidgar hennes pupiller. Det drar en doft av cigarr och punsch genom kvarteret varje gång dörren till trendhaket öppnas. Tiden är inte bara barnslaveri, vuxennoja och nödkvarter. Nej för fan. Livet är också Hammarbaj och Magnus Lefvert. Visst, besvikelser och generellt avståndstagande. Obesprutat, smaklöst näringsriktigt prat i politiska evighetskonversationer direktsända under bästa TV-tid.

Genom stan, vi drack ur vårt vin och på slaget stämplade vi in på Kvarnen. Att sjunka ner hos skönheten en kväll och prata om "Jocke" P som ville men inte fick, "Micke" Möller som vill och får och som var som en flipperspak, bort med bollen fan så långt och hårt, slå mot "Eskil". Håret fladdrar och "Eskil" fladdrar mot straffområdet likt en ilsken bulldozer med "Stranden" inom skarvavstånd.

"Hella" förlorar 267 av 268 närmkamper på mittfältet. Lädret kunde bara gå en väg när han hade kontroll, helomvändning och snett bakåt till en backlinje som inte var fullpropad av självförtroende, om man säger så. Backlinjens män får panik och bara kickar i väg bollen i någon slags blind panik. Det var en lång och svår och tung vår och lik förbannat gick rösten på lunch varenda jävla dag efter match. Fint! Visst! Kom igen! Det ordnar sig, det fixar sig. Vi spöar bara Degerfors eller skånska HIF eller vem fan som helst, det är nästan cool. Säga vad man vill om Alexander den store men han läkte min sårfyllda själ under magiska 90 minuter den sommaren. Människor levde livet och dessutom gick allt i repris på TV. Jag fick njuta, men säg det som varar då det gäller killarna som ville spela boll i Bajen. Trummorna ekade på stan, hotfulla och skramlande runt på Söders bakgårdar. Älgen hade ont i arslet och Davidsson med sitt eviga torskfladder på överläppen övervägde att ringa upp Karen Farley och placera henne sida vid sida med Strandh som också han hade svårt att vinna närmkamper. Jag svor högt i natten och blev trakasserad av en typ som ville köpa skönheten. Hur många engångsdårar lullar det egentligen omkring på stadens gator? Dessa gator som våra förfäder har stått och pissat på.

Våra poängdrömmar blev alltmer poänglösa. Jag satte en släng på 1–0 mot Degerfors och hoppades då deras backkanon gick sönder och fick bytas ut. Inställning är nummer ett och en tillgång om du lirar boll i den grönvita dresen, det ska medges, men ibland blir det game over. Jag tjackade ett program som jag sedan hivade i Strömmen fram på småtimmarna. 0–1 och gonatt jord hade börjat på riktigt. Två torskar mot Degerfors med retsamma 0–1 är två för mycket, ja alla torskar mot Degerfors efter 1970 är för mycket. Solen hade helsvårt att lysa just för mig på min väg mot hösten. Jag hallucinerade, kunde inte "Putte", Bosse Mattsson, "Klasse-Johan" eller den evige krigaren Sören Mannberg komma ridande Ringvägen fram i den grå gryningen med vinden i långkappan och med dojorna hängande runt halsen, redo för att göra det omöjliga. Skulle man inte kunna det. Sören M har kanske en son, är det någon som vet numret? Finns det telefoner norr om Stallmästargården? Jag rusade runt och letade telefonkataloger, skönheten tröttnade och övergav mig i mina förvirrade tankar.

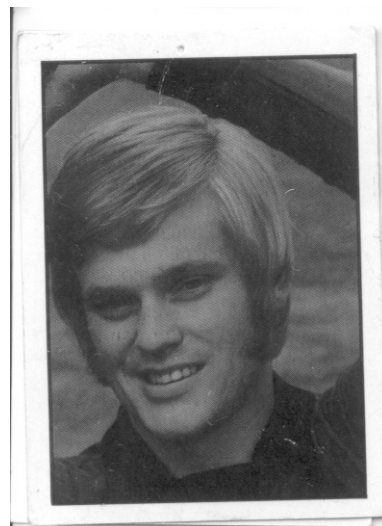
Hösten var här, både ute och i hjärtat. Tuben kröp mot Skarpnäck och jag var där och glanade in Uffe Lundell. Väl på väg hem mot stan igen nåddes jag av djungeltrummorna. Eskilsson, Lejonkungen, hade hängt en strut, likaså "Hella" och Hammarström och vi hade spöat Bois med 3–1 på bortaplan. Tre mål i samma match, vad händer? Mitt i allt då hoppet åter hade klängt sig upp för Katarinaberget fick livet sig en ny törn. Anna, min mormor, drog iväg och lämnade denna jämmerdal. Hon blev fri från den isoleringscell som politikerna tvingat på henne i form av en samma rum för äldre.

Jag köpte den vackraste nejlikan som fanns att få tag i. Den la jag i gräset på Sankta Katarina minneslund. Någon längre bakåtpassning därifrån hade några snälla jävlar hedrat Mäster med en gravsten. Jag kunde höra hur Cornelis nynnade en välkomsthymn åt Anna. Han hälsade henne välkommen till den oändliga evigheten. Cornelis som sjöng om fattigbarnen som bara ärver sorg. Han hade så rätt. Rebellhjärtat slog i otakt och jag drogs runt på Söder av osynliga armar. Kände mig lockad

av den vackra, stilla och farliga döden. Några vita änglar satt på räcket vid Björns Trädgård. Jag åt till synes i ensamhet men änglarna höll mig sällskap. Dom var små i maten och deras sammetsleenden var som balsam för själen. Jag tänkte att fattiga barn blir stora och stolta människor som hesar igen efter en söndag på Söderstadion. Man ska vänta på tunga skäl, ja, jag vet. Men jag gav fan i allt och det var samma känsla som att blåsa hela bolagskön en nyårsafton. Det var som ett morgonstånd i juni.

Leffe Strandh mot BP på Stadshagen.

Pelle var på väg att fylla ut en av Hellströms (bilden) gamla målvaktströjor.

Sådär rätt som det var visade det sig att "Pelle Fahla" var i storform igen. Vi hajade ingenting. Här hade "Fahla" gått från pojkklagsklass till att nästan kunna fylla ut Ronnie Hellströms målvaktströja. Han blåste topplaget Norrköping på poäng då han idiotträdde på övertid. Matchens sista otagbara skott, det tog han. Slutsignal. Jublet steg. Vi knöt nä-

varna mot skyn. Schotti, min vän, återkom till Norra och Bajen började lira guld igen. Vi blev starka igen och trots att alla visste att det var kört var det ingen som ville bry sig om det. Knutna nävar, vitnande knogar, en tro som nästan började blöda. Vi är och förblir fan så många, många och stolta. Starka och bara man älskar mer än man hatar så vore det väl fan om det inte skulle gå. Många öl blev det på Kings Cross, många samtal, oändliga utan slut.

En frustande Eskilsson, en kanon Berggren eller kultarna Lefvert, "Jensa" och dom andra. Seg Degs Stig Vig sjöng förr i tiden att man måste "lära sig att se i mörkret, annars snubblar man och bryter nacken". Sagt och gjort, lär läxan. Räta på gammnacken och spotta fienden i fejsset. Schotti och Crazy Horse surrade runt i byn just den här dagen. Vi tog oss upp till fjärtgloben, detta överklassannex till skithuset på Hamngatan. Lång kö. I kön fram till luckan fanns det också tjurgårdare och rödmålade

dalaåsnor med knätofs och allt. Dom sålde visst biljetter till hockeybockey också. En närvarande mc-snubbe av imponerande mått såg på patrasket och röt "Vattenskallar". Jag fnissade och hockeygossarna ville vara någon annanstans.

Vi drog, packade bira i Farsta och drog till Riddarholmen. Nu var vi stora och stolta men vi skulle möta Roffe Z och hans 1-0-pågar i fi fi. Dom ledde serien och hade spelat ihop 33 poäng mer än oss och det var bara två omgångar kvar.

Himlen var bäcksvart och fi fi hade en rundhyllt krullig påg på mittfältet. Fi fi skulle vinna SM-guld och vi skulle förträngas ner i skiten igen. Åter till Väsby, Vasalund, bönder, apor och så SL-gossarna. Ne, det var inget alternativ. Fi fi kom med den imponerande Jörgen Pettersson i kedjan, han var lika med livsfara.

Hela Skånelaget drällde av goda fotbollsspelare, men nu var det så att Fahla-syndromet (kommer på DVD inom kort) smittade av sig bland lagpolarna. Hammarby lirade som mästare. Vi lirade som om det var Gefle och inte fi fi som var motståndare. Di blå hade köpt hem en f.d. SL-gosse från England där han enligt den försupna kvällspresens fjollor gjort dundersuccé i 12 dagar. Nu skulle finnpajsaren spela guld till Skåne. Det där om guld var det ingen som berättat för "Eskil" om, eller så gav han blanka fan i

det. Efter bara 40 sekunder låg den nyinköpte fi fi-hjälten med näsan nedplattad i det våta Söderstadiongräset. Eskilsson knöt näven och frustade så ilsket att dom 8 044 på läktarna började haja. ”Eskil” ställde skåpet där det skulle stå. Berggren följde upp med en alldeles hopplös för sen tackling. Skåningen vräkte, Berggrens ena mungipa höjdes och hans ögon var ilsket svarta.

Hammarby är dom bästa!

”Eskil” hade en halvtafflig nick strax utanför.

Heja, heja, Bajen!

Högt tempo, stort dunkande blodrikt fighterhjärta. Berggren nära men va fan.

KÄMPA!!!!

Det flimrade för jacken och ölsugen gapade jag med. Det här var på riktigt blodigt allvar.

Åhhh vi älskar Hammarby!

Mitt i rusningstrafiken lyfter ”Eskil” i väg en flipperpass och där, fullständigt rasande, kommer Leffe Strandh, han pangar på och via fi fi-mållisen passerar bollen den kritade linjen. 1–0 efter 23 minuter. Roffe Z och hans fi fi får det allt svårare.

Söder bröder glöder!

Ett hopslag mellan deras målis och SL-gossen smiter strax utanför målet.

Han är fetare är Loket, ja fetare än Loket!

Krull-Pyttsen på fi fi:s mittfält kommer ingen vart. Schotti avbeställer gravölen och beställer en låda skumpa i stället.

Här är Hammarbys A-lag, här är Hammarbys fans å vi kommer från Söder!

”Eskil” valsar runt med mittbackarna och Schotti väser med ciggen i mungipan.

E’ de’ dom här som ska vinna guld, vet dom om det själva, he he.

Strandh laddar kanonen och mållisen tappar skalet men räddar på mållinjen.

Fi fi bättre i andra halvlek, men Bajen släpper ingen fan över bron.

Bira bira bira!

Eskilsson som sliter som en galärslav pangar på, men bolluslingen smiter utanför.

Bärs bärs bärs!

Berggren pangar på ett långt långskott.

Åh vi kommer från Söder och vi hatar a-i-k!

Pinknödigt nervöst. Ågren på axeln, virrig blick och stark. Ge inte efter.

Tjockare än Loket!

Eskil får tag i trasan, gör lätt en bebisblå men missar precis passen, lädret rinner ut över kortlinjen.

Ja han är tjockare än Loket!

Strandh med bollen klistrad vid dojan, lyfter blicken, lirar ”Presse” och han lirar lädret i retur i en väldigt avvägd pass. Strandh är omutbar, okrossbar, ostoppar. Söderstadion exploderar. En spricka uppstår i dysterhetens himmel.

JAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

2–0 och nu sjöng vi. Nu hoppade vi, nu dansade vi, nu vann vi!

En gungande natt och en skrikande höst och Bajen lyckades hänga kvar.

Jag åter på taket. Farbror med sina fransiga kläder boende i huset sippar inte vin, han håller i sig druvornas dryck. Jag ler, skönheten jobbar och i huvudet snurrar ”*tjockare än Loket, yes tjockare är Loket.*”

Faktabakgrund

Malmö missade guld det året, också. Vi hade Hasse Bergh och Alexander Vlahovic skadade då läget var som kärvast. De här åren gick jag och hoppades på att Jens Larsson, Hamrångepojken, skulle bli den store målskytten, kanske inte i ”Kocken” Andersson- eller ”Billy-boy”-klass men något åt det hållet. Men det sket sig. Tränare Davidsson blev alltmer en katastrof, han skall hålla sig till utvecklingsarbete. Hammarby spöade Frölunda i sista omgången och kom på sista kvalplats med 22 poäng. Bois och Göteborgsbaken åkte ur.

12 Hammarby IF 26 5 7 14 28–44 22

Gig under året 1994: Walter Trout på Gino. Abraham Laboriel och BB King på Skeppsholmen. Nationalteatern på Riddarholmen.

Vinylpalttor: Blå Dunster ”Pluggat” (singel), Bruce:an ”Streets of Philadelphia” (singel), KSMB ”En gång till”, T. Holts ”Epatraktorland”, Frank Black ”Headache” (spår), Tom Petty ”Wildflower”, Valar och delfiner ”Hur mår Henry?” (singel), Lasse Lindbom ”Vägen söderut” (singel), Mano Negro ”Santa Maradona” (singel), Ian Mcnabb ”Head like a rock”, Thorstein Bergman ”För mina tänkta vänner”, Stefan Sundström ”VitaBergsPredikan”, Otis Grand ”Nothing else matter”, ZZ Top ”One foot in the blues”, Abraham Laboriel ”Quote, Unquote” (spår), Shane MacGowan ”That wo’mans got me to drinking” (singel)